# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

fremsat den 6. juni 2000 *

1. Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 10. juni 1998 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af EF-traktatens artikel 169 (nu artikel 226 EF) anlagt sag med påstand om, at det fastslås, at Den Hellenske Republik ved ikke korrekt at have gennemført visse bestemmelser i Rådets direktiv 93/118/EF af 22. december 1993 om ændring af direktiv 85/73/EØF om finansiering af sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød og fjerkrækød [1] har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, særligt bestemmelserne i kapitel I, nr. 1, 2 og 5 i bilaget til direktivet.

## De relevante retsregler

2. Rådets direktiv 85/73/EØF af 29. januar 1985 om finansiering af sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød og fjerkrækød, som ændret ved direktiv 93/118/EF (herefter »direktivet«) [2], har til formål at harmonisere reglerne vedrørende finansiering af sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol på slagterierne med henblik på at sikre en effektiv anvendelse af kontrolordningen og undgå konkurrencefordrejninger.

3. Direktivets artikel 1, stk. 1, forpligter medlemsstaterne til at opkræve en afgift til dækning af udgifterne til sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af kød omfattet af forskellige EF-direktiver.

4. De faste beløb, der skal opkræves som afgift, er fastsat i kapitel I i bilaget til direktivet og varierer særligt efter dyrets art, alder og vægt.

5. De faste beløb til dækning af udgifter til undersøgelse i forbindelse med slagtning er fastsat i nr. 1 i dette kapitel, mens de beløb, der skal opkræves ved kontrol og undersøgelse i forbindelse med opskæring, er fastsat i nr. 2.

* — Originalsprog: fransk.
1 — EFT L 340, s. 15.
2 — EFT L 32, s. 14.

6. Nr. 5 i samme kapitel angiver de omstændigheder, hvorunder en stat kan fastsætte en afgift, der er lavere end det faste beløb.

7. I Grækenland er gennemførelsen af dette direktiv sikret ved præsidentdekret nr. 34/94.

**Proceduren**

8. Kommissionen antager, at præsidentdekret nr. 34/94 ikke opfylder kravene i bilaget til direktivet, idet dekretet i modsætning til bestemmelserne i bilagets kapitel I, nr. 1, 2 og 5

— ikke, for så vidt angår den opkrævede afgift ved slagtning, nævner kategorien hovdyr/enhovede dyr, selv om denne kategori udtrykkeligt er nævnt i kapitel I, nr. 1, litra b), i bilaget til direktivet

— fastsætter afgiftsbeløbene til 50% af EF-afgiften, uden at denne nedsættelse er begrundet i medfør af bilaget til direktivet

— endelig ikke pålægger fjerkræ afgift ved opskæring, selv om denne kategori af kød er omfattet af direktivets anvendelsesområde.

9. Efter at Den Hellenske Republik hverken havde besvaret åbningsskrivelsen eller reageret på den begrundede udtalelse, anlagde Kommissionen i medfør af traktatens artikel 169 traktatbrudssøgsmål for manglende eller forkert gennemførelse af bestemmelserne i kapitel I, nr. 1, 2 og 5, i bilaget til direktivet.

10. Den Hellenske Republik har nedlagt påstand om frifindelse.

11. Jeg skal undersøge Kommissionens klagepunkter hver for sig.

**Kategorien hovdyr/enhovede dyr er ikke nævnt blandt det kød, som er undergivet direktivets afgifter**

12. For så vidt angår afgifter, der opkræves i forbindelse med sundhedsmæssige undersøgelser og kontrol ved slagtning af dyr, anfører Kommissionen, at præsidentdekret nr. 34/94 ikke sikrer en korrekt gennemførelse af direktivet, idet det ikke medtager kategorien hovdyr/enhovede dyr.

13. Den Hellenske Republik anerkender, at præsidentdekret nr. 34/94 ikke nævner denne kategori. I medfør af nationale og EF-forskrifter kan slagtning af dyr kun finde sted på godkendte slagterier. Ingen slagterier i Grækenland er dog endnu blevet godkendt til slagtning af hovdyr/enhovede dyr, og slagtning af disse dyr finder derfor ikke sted i denne medlemsstat.

14. Kommissionen anfører, at i medfør af Domstolens faste praksis skal direktiver gennemføres på en klar og gennemskuelig måde for at sikre, at borgerne kan få kendskab til deres rettigheder og forpligtelser [3]. Navnlig skal medlemsstaterne skabe en præcis retlig ramme på det område, hvorpå direktivet finder anvendelse, og selv om en aktivitet ikke udøves i en medlemsstat, kan dette ikke begrunde manglende gennemførelsesbestemmelser. Det forhold, at intet slagteri i Grækenland er blevet godkendt til hovdyr/enhovede dyr, er ikke til hinder for, at disse dyr i fremtiden vil kunne slagtes der. Direktivets fulde anvendelse kan ikke afhænge af de kompetente nationale myndigheders vilje til at godkende eller ikke godkende sådanne slagterier, hvorfor en intern bebyrdende retsregel for hovdyr/enhovede dyr er nødvendig.

15. Den græske regering svarer hertil, at en obligatorisk anvendelse af godkendte slagterier er tilstrækkelig og fører til samme resultat som det med direktivet tilsigtede, hvorfor Kommissionens argument, der hviler på eventuel slagtning i fremtiden, er irrelevant. Manglende angivelse af denne kategori i præsidentdekret nr. 34/94 er således helt uden juridisk betydning.

16. Men under alle omstændigheder omfatter det præsidentdekret, hvis offentliggørelse er umiddelbart forestående, og som skal gennemføre Rådets direktiv 96/43/EF af 26. juni 1996 om ændring og kodifikation af direktiv 85/73/EØF med henblik på finansiering af veterinærundersøgelse og -

3 — Jf. dom af 15.3.1990, sag C-339/87, Kommissionen mod Nederlandene, Sml. I, s. 851, og af 30.5.1991, sag C-59/89, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 2607.

kontrol af levende dyr og visse animalske produkter og om ændring af direktiv 90/675/EØF og 91/496/EØF [4], udtrykkeligt kategorien hovdyr/enhovede dyr.

17. Set i lyset af princippet om pligt til at gennemføre direktiver vedrører det juridiske problem, der skal løses i den foreliggende sag, det tilfælde, hvor en aktivitet, omfattet af et EF-direktiv, ikke udøves i en bestemt medlemsstat.

18. Dette juridiske problem er ikke ubeskrevet, idet Domstolen allerede har fået forelagt et lignende spørgsmål i sagen, der førte til føromtalte dom af 15. marts 1990, Kommissionen mod Nederlandene, hvor Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle [5] var genstand for behandling.

19. I denne sag forpligtede det pågældende direktiv medlemsstaterne til at forbyde jagt på fugle fra fly. Som begrundelse for den manglende gennemførelse af direktivets bestemmelse, der forbyder en sådan praksis, anførte den sagsøgte medlemsstat, at der ikke blev gjort brug af fly ved jagt på dennes territorium, og som følge heraf — og da en ulovlig praksis ikke fandtes — var det ikke nødvendigt at iværksætte en formel gennemførelse.

20. Som med føje understreget af generaladvokat Van Gerven i hans forslag til afgørelse i ovennævnte sag, ville et sådant argument kun være blevet taget i betragtning, hvis den nederlandske regering havde været i stand til at bevise, at den af direktivet forbudte praksis under ingen omstændigheder kunne finde sted på det nederlandske territorium, hvilket ikke fandtes tilstrækkelig bevist med en henvisning til et faktisk forhold på et givent tidspunkt, fordi dette altid kunne ændre sig. Det følger heraf, at en præcis retlig ramme, der under alle omstændigheder er i stand til at garantere den fulde anvendelse af direktivet, altid er nødvendig for at beskytte imod sådanne ændringer.

21. Domstolen fulgte generaladvokat Van Gerven, idet den fastslog, at:

»Den omstændighed, at en række aktiviteter, der er i strid med forbuddene ifølge direktivet, ikke forekommer i en bestemt medlemsstat, kan ikke begrunde, at der ikke findes lovbestemmelser om disse aktiviteter. For at sikre, at direktiverne retligt og ikke blot faktisk anvendes fuldt ud, skal medlemsstaterne nemlig skabe en præcis lovramme for det område, der er tale om.«

22. Kan denne retspraksis overføres til den foreliggende sag?

4 — EFT L 162, s. 1.
5 — EFT L 103, s. 1.

23. Efter min opfattelse kan den, da direktivet, som denne sag vedrører, ikke indeholder et forbud, men en handlepligt. Den græske regering gør udelukkende en faktisk situation gældende. Uanset at intet slagteri endnu er blevet godkendt, og der derfor ikke er foretaget nogen slagtning af kategorien hovdyr/enhovede dyr, er det ikke bestridt, at den aktuelle situation muligvis vil ændres. Faktisk er der juridisk intet til hinder for udstedelse af en godkendelse, da præsidentdekret nr. 410/94, fremlagt som bilag til svarskriftet, indeholder en sådan mulighed. Den græske regering erkender i øvrigt selv, at den nuværende situation er midlertidig. Den har rent faktisk anset det for relevant at anføre til sit forsvar, at »i forbindelse med den forestående gennemførelse af direktiv 96/43 ved præsidentdekret under offentliggørelse vil kategorien hovdyr/enhovede dyr under alle omstændigheder udtrykkelig blive nævnt, således at denne kategori i fremtiden ligeledes er omfattet«.

24. For så vidt angår værdien af sidstnævnte argument er det tilstrækkeligt at henvise til, at ifølge Domstolens faste praksis »fastlægges genstanden for en i medfør af traktatens artikel 169 anlagt sag i Kommissionens begrundede udtalelse, og selv i tilfælde af, at traktatbruddet er blevet bragt ud af verden efter udløbet af den i henhold til artikel 169, stk. 2, fastsatte frist, har det betydning, at sagen fortsættes med henblik på at fastlægge grundlaget for det ansvar, en medlemsstat som følge af sit traktatbrud vil kunne have pådraget sig i forhold til andre medlemsstater, Fællesskabet eller private« [6]. Denne retspraksis gælder a fortiori, når det anføres, at det er umiddelbart forestående, at traktatbruddet bliver bragt ud af verden.

25. Kommissionens første klagepunkt forekommer mig derfor berettiget.

**Fastsættelse af afgifter til 50% af EF-afgifterne**

26. Præsidentdekret nr. 34/94 fastsætter afgifterne for sundhedsmæssig kontrol i forbindelse med slagtning af dyr samt opskæring til 50% af de fastsatte EF-afgifter.

27. Kommissionen hævder ikke, at den af de græske myndigheder foretagne nedsættelse overskrider den i EF-lovgivningen fastsatte grænse, men at denne nedsættelse ikke er berettiget, jf. kapitel I, nr. 5, i bilaget til direktivet, som ikke tillader medlemsstaterne at fravige og reducere disse beløb, medmindre de har »lønomkostninger, en virksomhedsstruktur og et forhold mellem dyrlæger og inspektører, der afviger fra det EF-gennemsnit, hvori

6 — Jf. førnævnte dom af 30.5.1991, Kommissionen mod Tyskland, præmis 35.

disse indgår som grundlag for de i nr. 1, litra a), og nr. 2, litra a), fastsatte beløb«. De græske myndigheder burde således have meddelt Kommissionen de forhold, der lå til grund for beregningen af de nedsatte afgifter i medfør af national lovgivning.

28. Den græske regering anfører, at direktivet hjemler ret til at fravige de fastsatte EF-afgifter, når leveomkostninger og lønomkostninger i en medlemsstat i væsentlig grad afviger fra det fællesskabsgennemsnit, på grundlag af hvilket afgifterne er fastsat, under forudsætning af, at den pågældende medlemsstat ikke foretager en nedsættelse, der overstiger 55% af de i direktivet fastsatte beløb.

29. Det følger heraf, at når dette krav er opfyldt, er afgiftsfastsættelsen undergivet den pågældende medlemsstats skønsbeføjelse, hvor en række materielle og sociale faktorer tages i betragtning.

30. Kommissionen anfører, at enhver fravigelse skal være begrundet i bestemte forhold, henset til direktivets formål, som er at sikre en velfungerende kontrolordning og undgå konkurrencefordrejninger.

31. Den tilføjer, at dette krav følger af artikel 5 i EF-traktaten (nu artikel 10 EF) såvel som af direktivets artikel 2, stk. 5, hvorefter »medlemsstaterne [...] første gang to år efter indførelsen af den nye ordning og derefter på Kommissionens anmodning tilsender oplysninger til Kommissionen om fordelingen og anvendelsen af disse afgifter, og de skal kunne begrunde beregningsmetoden«.

32. Den græske regering påpeger, at hverken direktivet eller nogen anden fællesskabsbestemmelse pålægger medlemsstaterne at meddele Kommissionen de forhold, der kan begrunde en sådan nedsættelse af afgifterne.

33. Under alle omstændigheder er det almindeligt kendt, at leveomkostningerne og lønomkostningerne i Grækenland er mærkbart forskellige fra andre medlemsstaters, hvilket derfor ikke kræver yderligere dokumentation, præcisering eller bevis, idet de grundlæggende økonomiske forhold i hver medlemsstat er kendte og tilgængelige, særligt for Kommissionens tjenestegrene.

34. Ifølge Kommissionen er argumentet om leveomkostningerne og lønomkostningerne i Grækenland ikke en tilfredsstillende begrundelse for den pågældende nedsættelse, da de græske myndigheder i så fald skulle have fremlagt oplysninger om lønomkostninger og administrationsudgifter på det relevante område, såvel som

vedrørende strukturen, virksomhedernes driftsomkostninger, udgifterne til påvisning af restkoncentrationer, som er inkluderet i afgiftsbeløbet, samt vedrørende forholdet mellem dyrlæger og inspektører, altså på hvilket grundlag det er blevet besluttet at nedsætte afgiftsbeløbet med 50%.

35. Kommissionens argumentation forekommer mig at kunne finde støtte i ordlyden af kapitel I, nr. 5, i bilaget til direktivet, idet medlemsstaterne i henhold hertil kan fravige og reducere beløbet til de i nr. 1, litra a), og nr. 2, litra a), fastsatte beløb »til de faktiske undersøgelsesomkostninger«, hvilket dog ikke kan betyde, at de nationale myndigheder ensidigt kan bestemme nedsættelsens størrelse, når betingelserne i øvrigt er opfyldt for opkrævning af et i forhold til EF-afgiften mindre beløb.

36. Da Kommissionens klagepunkt imidlertid ikke vedrører de i Grækenland opkrævede beløb, men den græske regerings manglende begrundelse for disse beløb, er det set i relation til de forpligtelser, som direktivets artikel 2, stk. 5, pålægger medlemsstaterne, at Domstolen skal tage stilling til, om Den Hellenske Republik har gjort sig skyldig i traktatbrud.

37. Efter min opfattelse skal direktivets artikel 2, stk. 5, fortolkes således, at medlemsstaterne har pligt til på eget initiativ at oplyse Kommissionen om fordelingen og anvendelsen af afgifterne to år efter indførelsen af den nye ordning og derefter på Kommissionens anmodning. For så vidt angår beregningsmetoden fastslår denne bestemmelse derimod kun, at medlemsstaterne skal kunne redegøre for beregningsmetoden. Det indebærer, at de nationale myndigheder kun er forpligtet til dette, hvis Kommissionen anmoder dem herom. Det forholdt sig anderledes, hvis denne bestemmelse havde præciseret, at oplysninger vedrørende fordeling og anvendelse af afgifterne skulle være ledsaget af oplysninger, der gør det muligt at dokumentere beregningsmetoden for disse afgifter.

38. Denne fortolkning bestyrkes af direktivets artikel 8, stk. 1, der udtrykkeligt giver Den Hellenske Republik ret til at »afvige fra principperne i dette direktiv, når omkostningerne ved opkrævningen af afgiften af geografiske grunde i afsides beliggende egne er højere end afgiftsprovenuet«. I dette særlige tilfælde præciserer denne bestemmelse, at »de græske myndigheder underretter Kommissionen om den geografiske udstrækning af undtagelsesbestemmelserne. Oplysningerne ledsages af den nødvendige dokumentation«.

39. Bortset fra denne særlige undtagelse er der kun pligt til at oplyse Kommissionen om beregningsmetoden for afgifterne, hvis Kommissionen anmoder derom. Det følger heraf, at en materiel overtrædelse ikke kan konstateres, medmindre de græske myndig-

heder har undladt eller afvist at besvare en anmodning fra Kommissionen.

40. Under sagen ved Domstolen har Kommissionen anført, at den flere gange har anmodet den græske regering om at fremkomme med disse oplysninger, men aldrig har modtaget noget svar, end ikke efter fremsendelse af åbningsskrivelsen og den begrundede udtalelse under den foreliggende sag.

41. I åbningsskrivelsen blev det anført, at den af de græske myndigheder foretagne nedsættelse på 50% kan anses for værende i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen, men at »det alligevel er nødvendigt at dokumentere berettigelsen af denne nedsættelse ved at oplyse, på hvilket grundlag afgiftsberegningen er foretaget«. Der er dog ikke henvist til nogen anmodning om oplysninger forud for åbningsskrivelsen. Det påhviler imidlertid Kommissionen at bevise, at det påståede traktatbrud har fundet sted, men den fører ikke bevis for en forudgående anmodning om dokumentation for beregningsmetoden, som den græske regering har undladt eller afvist at besvare. Den i replikken indeholdte påstand om, at en sådan anmodning var blevet fremsat ved flere lejligheder forud for fremsendelsen af åbningsskrivelsen, kan ikke godtages i mangel af dette bevis.

42. Ifølge Domstolens praksis på området »har åbningsskrivelsen i traktatbrudsprocedurens administrative fase således til formål at afgrænse tvistens genstand og give den medlemsstat, der opfordres til at fremsætte sine bemærkninger, de fornødne oplysninger til, at den kan forberede sit forsvar« [7].

43. Åbningsskrivelsen skal således i korte træk identificere en medlemsstats påståede overtrædelse af fællesskabsretten og anmode medlemsstaten om at fremkomme med sine bemærkninger. Den påståede overtrædelse skal således nødvendigvis være sket inden åbningsskrivelsen. I den foreliggende sag består den græske regerings påståede materielle overtrædelse i at have undladt at oplyse om de forhold, der har ligget til grund for beregningen af de nedsatte afgifter. Direktivet fastslår imidlertid kun, at medlemsstaterne skal dokumentere deres beregningsmetode på Kommissionens anmodning, ikke at disse er forpligtet til at gøre det på eget initiativ. Kommissionen kan derfor ikke bebrejde den græske regering dennes langsommelighed, når Kommissionen ikke fører bevis for, at den har søgt at få beregningsgrundlaget oplyst før åbningen af den officielle fase af den administrative procedure.

44. Endvidere kan Kommissionen ikke bebrejde de græske myndigheder ikke at have besvaret åbningsskrivelsen og den begrundede udtalelse, da disse akter udgør en del af »en indledende procedure, som

7 — Jf. dom af 17.9.1996, sag C-289/94, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 4405.

ikke har nogen bindende retsvirkning over for adressaten« [8].

45. Kommissionens andet klagepunkt kan således ikke tiltrædes.

**Afgiftspålæggelse ved opskæring af fjerkræ**

46. Kommissionen anfører, at der ikke i Grækenland er pålagt afgift for sundhedsmæssig kontrol og undersøgelse i forbindelse med opskæring af fjerkrækød. I artikel 3, stk. 2, i præsidentdekret nr. 34/94 undlader det rent faktisk — i modstrid med bestemmelserne i kapitel I, nr. 2, litra a), i bilaget til direktivet — at angive, at afgiftsbeløbet i forbindelse med opskæring skal lægges til de beløb, der er anført i bilagets nr. 1, og som ligeledes omfatter kategorien fjerkræ.

47. Den Hellenske Republik afviser Kommissionens klagepunkt med den begrundelse, at fjerkræ ikke er fritaget for afgift i forbindelse med opskæring af fersk kød. Faktisk omfatter artikel 3 i det pågældende dekret klart en sådan afgift, idet den henviser direkte til præsidentdekret nr. 599/85 og nr. 959/81, der i mellemtiden er blevet erstattet af præsidentdekret nr. 410/94 og nr. 219/96, og som nævner fjerkræ med henblik på afgift ved opskæring i henhold til bestemmelserne i direktivet.

48. Kommissionen understreger, at gennemførelsen af et direktiv imidlertid fordrer, at der findes et lovkompleks, som sikrer dettes fulde anvendelse på en tilstrækkelig klar og gennemskuelig måde. Det følger heraf, at det pågældende dekret ikke er tilstrækkelig tydeligt og præcist for så vidt angår forpligtelsen til at betale afgift i forbindelse med opskæring af fjerkræ.

49. Den Hellenske Republik anfører heroverfor, at der findes en fast administrativ praksis, som er i fuld overensstemmelse med direktivets bestemmelser, idet afgifterne i forbindelse med opskæring af fjerkræ betales på hele det græske territorium. Dokumentation for betaling af de pågældende afgifter, forelagt under sagen ved Domstolen, bekræfter i øvrigt fuldt ud Den Hellenske Republiks påstande.

50. Lad mig med det samme slå fast, at den græske regerings sidstnævnte argument ikke på nogen måde kan tages til følge, da det ifølge fast retspraksis gælder, at hverken almindelig administrativ praksis eller endog faktiske forhold, der er i overensstemmelse med, hvad direktivet foreskriver, kan erstatte manglende gennemførelse af direktivet ved nationale love eller administrativt fastsatte regler. Det ligger fast, at forplig-

8 — Jf. dom af 22.4.1999, sag C-272/97, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 2175.

telsen til at gennemføre et direktiv ikke indebærer, at der »nødvendigvis kræves lovgivning med henblik på gennemførelsen af et direktiv i hver enkelt medlemsstat« [9], og »at det ikke er absolut nødvendigt formelt og ordret at gentage direktivbestemmelser i udtrykkelige specielle lovbestemmelser, men at det er tilstrækkeligt, at der foreligger en generel retlig ramme, der giver en sikker hjemmel for, at det omhandlede direktiv anvendes fuldt ud på en tilstrækkelig klar og præcis måde« [10].

51. Men netop dette fører os til den græske regerings hovedargument, ifølge hvilket den gældende lovgivning i Grækenland, for så vidt angår fjerkræ, på en og samme tid sikrer, at der opkræves en afgift i forbindelse med kontrol ved slagtning og en afgift i forbindelse med kontrol ved opskæring.

52. På dette punkt kan det konstateres, at opbygningen af den græske lovgivning ikke skaber grundlag for at betragte klarhedsbetingelsen som opfyldt. Det kan faktisk ikke anfægtes, som også bemærket af Kommissionen, at artikel 3, stk. 2, i præsidentdekret nr. 34/94 [som bestemmer, at »det i stk. 1 omhandlede beløb lægges til de i artikel 2, stk. 1, litra a), b) og c), nævnte beløb«] ikke angiver fjerkrækød, selv om det for oksekød, fårekød, svinekød og gedekød klart angives, at afgiften i forbindelse med opskæring lægges til, før den betales i forbindelse med slagtningen.

53. Denne undladelse skaber i sig selv en tvetydighed for så vidt angår de beløb, som de erhvervsdrivende skal betale, da disse risikerer at fortolke den manglende angivelse af fjerkrækød i artikel 3, stk. 2, i præsidentdekret nr. 34/94 som værende ensbetydende med, at opskæring af fjerkræ ikke giver anledning til opkrævning af afgift på samme betingelser, som gælder for de øvrige kødtyper.

54. En sådan tvetydighed bør efter min opfattelse føre til den konklusion, at direktivet ikke er blevet korrekt gennemført på dette punkt.

55. Det er således forgæves, at den græske regering anfører, at hvis man tager to andre præsidentdekreter i betragtning (præsidentdekret nr. 599/85 og nr. 959/81, i mellemtiden erstattet af præsidentdekret nr. 410/94 og nr. 291/96), må man konstatere, at en afgift rent faktisk er pålagt opskæring af fjerkræ. Vi har dog ikke fået forklaret, hvorfor de græske myndigheder, for så vidt angår fjerkrækød, har valgt at sikre direktivets gennemførelse ved en kombination af forskrifter, der pr. definition er mindre

9 — Jf. dom af 23.5.1985, sag C-29/84, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 1661.

10 — Jf. dom af 13.10.1987, sag C-236/85, Kommissionen mod Nederlandene, Sml. I, s. 3989.

gennemskuelig for de erhvervsdrivende end en enkelt forskrift, mens det for de øvrige kødtyper gælder, at den samlede regulering, der sikrer gennemførelse af direktivet, er blevet indeholdt i en eneste forskrift, nemlig præsidentdekret nr. 34/94.

56. Kommissionens tredje klagepunkt finder jeg således berettiget.

**Sagens omkostninger**

57. Henset til, at to ud af Kommissionens tre klagepunkter forekommer mig berettigede, men at Kommissionen ikke har nedlagt påstand om sagsomkostningerne, finder jeg, at anvendelse af procesreglementets art. 69, stk. 2 og 3, bør føre til, at Kommissionen, foruden at betale sine egne sagsomkostninger, bærer en tredjedel af Den Hellenske Republiks omkostninger, idet sidstnævnte i øvrigt bærer sine egne omkostninger.

## Forslag til afgørelse

58. På grundlag af det ovenfor anførte foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»—Den Hellenske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til bestemmelserne i kapitel I, nr. 1, litra b), og nr. 2, stk. 1, litra a), i bilaget til Rådets direktiv 93/118/EF af 22. december 1993 om ændring af direktiv 85/73/EØF om finansiering af sundhedsmæssige undersøgelser og kontrol af fersk kød og fjerkrækød samt EF-traktaten, idet den, for så vidt angår opkrævning af afgift i forbindelse med slagtning, har undladt at optage kategorien hovdyr/enhovede dyr og ikke udtrykkeligt har angivet, at fjerkræ er omfattet af den fastsatte afgift for opskæring.

— I øvrigt frifindes Den Hellenske Republik.«